

Arrest

nr. 269 796 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN EECKHAUT
Mathias Gesweinstraat 44
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2021, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2022 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VAN EECKHAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is het Rijk binnengekomen op 10 september 2020 en deed op 17 september 2020 een aankomstverklaring. Hij werd tot 8 december 2020 tot verblijf toegelaten.

Verzoeker is op 30 oktober 2020 gehuwd met mevrouw D. M., die de Belgische nationaliteit bezit. Op 10 november 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D.M.,

van Belgische nationaliteit. Op 7 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maand zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 259 611 van 26 augustus 2021 het beroep verwerpt.

Op 29 juni 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D.M., van Belgische nationaliteit.

Op 20 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/06/2021 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...) 1994

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd;

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde D. (...) M. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de Wet van 15/12/1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1', moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3*. van de wet van 26/05/2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden volgende bewijzen voorgelegd:

- bankuittreksels met stortingen allerhande van OCMW Aalst en ABVV voor de periode januari 2021 tot mei 2021 (leefloon, GPMI, extra steun covid-19)*
- bankuittreksel vanwege Fonds voor Sluiting Ondernemingen (19/02/2021)*
- uittreksel kruispuntbank van ondernemingen dd. 05/04/2021 op naam van referentiepersoon, waaruit een zelfstandige hoofdactiviteit vanaf 05/04/2021 zou moeten blijken (ondernemingsnummer 0765.983.066)*

- Arbeidsovereenkomst tussen OCMW Aalst en referentiepersoon onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet
- factuurnummer 01/2021 dd. 05/04/2021 gericht aan (...) SRL ten bedrage van 196 euro
- bankuittreksel met storting vanwege notarissen (...) voor 11.243,94 EUR (11/05/2021). Document is toegevoegd onder de noemer "verkoop huis".

Documenten met betrekking tot de betrokkene zélf:

- attest aanmelding bij Agentschap Integratie en Inburgering (04/01/2021)
- attesten Liantis op naam van betrokkene
- 'verklaringen' van "M. (...) C. (...) S. (...)" betreffende loonbetalingen voor april, mei en juni 2021

Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dat referentiepersoon in dienst gesteld wordt bij het OCMW van Aalst in toepassing van art. 60, §7 van de organieke wet op het OCMW van 08/07/1976. Deze inkomsten kunnen niet mee in overweging worden genomen. Immers, de tewerkstelling op grond van art. 60 OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Het heeft primo een zeer tijdelijk karakter; secundo gaat het bovendien om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden (Arrest Rvs nr. 241.565 van 23/05/2018). Om diezelfde reden worden ook de stortingen allerhande van het OCMW Aalst die blijken uit de voorgelegde bankuittreksels in de periode januari 2021 tot mei 2021 (leefloon, GPMI, extra steun covid-19) niet in overweging genomen. Het zijn bestaansmiddelen afkomstig van de sociale bijstand. Evenmin weerhouden we het bankuittreksel van het Fonds van Sluiting van Ondernemingen (FSO- RVA) daar dit een éénmalig en niet-repetitief karakter heeft.

Aangaande het bankuittreksel met storting van notarissen (...): uit de descriptieve aard van de storting handelt het hier duidelijk om een éénmalige storting, en duidt niets op een regelmaat qua inkomsten. Dit document wordt ergo niet weerhouden als bewijs van regelmatige inkomsten.

Tot slot wordt een uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen (05/04/2021) op naam van referentiepersoon voorgelegd, waaruit een zelfstandige hoofdactiviteit vanaf 05/04/2021 zou moeten blijken. Vooreerst kan hieromtrent de vraag gesteld worden hoe de referentiepersoon deze zelfstandige activiteit in hoofdberoep zou kunnen uitoefenen, gelet zij voltijds tewerkgesteld is via het OCMW van Aalst. De stabiliteit van eventuele bestaansmiddelen die hieruit voortvloeien kan evenmin reeds blijken, gelet op de vrij jonge opstart van referentiepersoon haar bedrijf. Tot slot wordt een factuur (nummer 01/2021 de dato 05/04/2021) aan (...) SRL voorgelegd ten bedrage van 196 EUR. Echter, kan geenszins blijken hoeveel van dit gefactureerde bedrag daadwerkelijk ter beschikking zal zijn van de referentiepersoon, waardoor nettobestaansmiddelen die heden reeds zouden verworven worden door referentiepersoon uit deze activiteit niet duidelijk zijn.

Met de stukken waarmee betrokkene bestaansmiddelen van zichzelf wenst aan te tonen kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende' stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12/12/2017).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 .tweede lid van de wet van 15/12/1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze enerzijds volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15/12/1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en anderzijds dat ze noch stabiel zijn noch dat er reeds zicht is op de bestaansmiddelen die netto zouden worden verworven uit de zelfstandige activiteit.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker een schending aanvoert van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II. In rechte

De elementen welke door de DVZ werden aangehaald volstaan niet om tot deze beslissing te komen, zoals zal blijken uit onderstaande:

1. Inkomsten uit art. 60 OCMW-wet

De referentiepersoon in deze zaak, echtgenote van verzoeker, mevrouw D. (...) is Belgisch.

De inkomsten uit art. 60 OCMW-wet moeten wel in rekening worden genomen voor de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

De wet van 04.05.2016 wijzigde namelijk artikel 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” te schrappen.

Dat heeft tot gevolg dat bestaansmiddelen bij gezinshereniging met een Belg sindsdien opnieuw bewezen kunnen worden met aanvullende bijstandsmiddelen.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog altijd vermeld in art. 10 Verblijfswet (= gezinshereniging met een derdelander). Bij gezinshereniging met een derdelander kunnen de bestaansmiddelen dus niet bewezen worden met middelen afkomstig uit de aanvullende bijstand, zoals een artikel 60 tewerkstelling.

Aangezien mevrouw Belg is, moeten haar inkomsten uit art. 60 tewerkstelling in rekening worden genomen.

Verweerster stelt zelf in haar beslissing dat het een arbeidscontract betreft 04.03.2023, het betreft dus wel degelijk een stabiel inkomen.

Mevrouw D. (...) verdient maandelijks tussen de € 1.500 en € 1.700 via art. 60 OCMW-wet, inclusief COVID-toeslag (stuk4).

2. Eigen inkomsten van de vreemdeling moeten in aanmerking worden genomen

Volgens de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien.

Ook de bestaansmiddelen van de gezinshereniger kunnen dus in aanmerking worden genomen.

Verzoeker zelf heeft, van zodra hij kon, werk gezocht en gevonden.

Hij werkte sinds april 2021 als zelfstandige in opdracht van een bouwfirm uit Ganshoren, waar hij maandelijks € 1.500 bruto verdiende. Zijn opdrachtgever was tevreden en wilde hem houden (stuk 8).

Ook deze bestaansmiddelen kan men in rekening brengen.

3. Behoeftanalyse

Verweerster stelt in jaar beslissing dat een behoeftanalyse in dit dossier overbodig is.

Maar bovenstaande maakt duidelijk dat er wel degelijk inkomsten zijn die in rekening moeten worden genomen. Indien men oordeelt dat deze inkomsten te weinig zouden zijn, moet verweerster overgaan tot een behoefteanalyse.

Beovendien heeft mevrouw D. (...) ook andere bestaansmiddelen dan haar inkomsten uit werk. Zo heeft zij een eigen woning, ter waarde van € 245.086. Dit terwijl zij slechts een hypothecaire lening heeft van € 83.000. Zij moet slechts € 391 per maand afbetalen. Mevrouw heeft dus de voorbije jaren/decennia in België een behoorlijk vermogen opgebouwd. Zij heeft ook op 11.05.2021 een storting van de notaris ontvangen van € 11.243,94 (stuk 4).

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, wijst de RvV erop dat verweerster, indien vastgesteld wordt dat de aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijke verplichting is een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient “op basis van de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” uitgemaakt te worden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”. De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoefte en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkosten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven,...” te beschouwen.

De eigen inkomsten van verzoeker, én het opgebouwde vermogen van de referentiepersoon moeten in casu in rekening worden gebracht bij de behoefteanalyse.

III. Conclusie

De inkomsten van art. 60 OCMW-wet moeten wel worden meegerekend in het geval van gezinshereniging met een Belg. De eigen inkomsten van de gezinshereniger kunnen ook worden meegerekend, en indien men oordeelt dat de inkomsten te weinig zijn, moet er een behoefteanalyse worden gedaan.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er wel degelijk stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn.”

2.2 Allereerst betoogt verzoeker dat de inkomsten die de Belgische referentiepersoon vergaart met toepassing van artikel 60 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet), wel in overweging moeten worden genomen in het kader van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Krachtens artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient verzoeker aldus aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon, zijnde zijn echtgenote, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In het kader van deze bestaansmiddelen vereiste mag geen rekening worden gehouden met de bestaansmiddelen die de Belgische referentiepersoon verkrijgt uit o.a. de financiële maatschappelijke dienstverlening.

Ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote heeft verzoeker een arbeidsovereenkomst tussen OCMW Aalst en zijn echtgenote met toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet voorgelegd.

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of verenigingen vermeld in deel 3, titel 3, van het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in deel 3, titel 4, hoofdstuk 2 en 3, van het decreet van 22 december 2017 over het lokaal bestuur, een openbaar ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet.

Indien de in het vorig lid bedoelde partner een privé-onderneming is, bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten volgens dewelke de terbeschikkingstelling moet worden geregeld met deze onderneming met het oog op het behoud van het recht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op de toelage verbonden aan de inschakeling van de persoon tewerkgesteld met toepassing van de artikelen 36 en 37 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de inkomsten verkregen door middel van een dergelijke arbeidsovereenkomst niet in overweging kunnen worden genomen omdat zulke tewerkstelling een vorm van maatschappelijke dienstverlening met een residuair karakter is en wordt gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Een dergelijke tewerkstelling heeft een tijdelijk karakter en het gaat om inkomsten waardoor betrokkene ten laste van de openbare overheden valt.

De Raad van State stelt in zijn arrest nr. 241.565 van 23 mei 2018 vast dat de in artikel 60, § 7 van de OCMW-wet bedoelde tewerkstelling inderdaad een vorm van maatschappelijke dienstverlening is die

wordt gegeven wanneer betrokkene het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te krijgen of om werkervaring op te doen, waarbij die tewerkstelling niet langer mag duren dan de periode die voor de betrokkene nodig is om te worden gerechtigd op volledige sociale uitkeringen. Dat het moet gaan om een volwaardige betrekking in het kader van een arbeidsovereenkomst waarop de arbeidswetgeving van toepassing is, doet geen afbreuk aan het feit dat het gaat om een vorm van sociale dienstverlening. Dit standpunt van de Raad van State werd later nog bevestigd in de arresten nr. 246.365 van 11 december 2019 en nr. 247.369 van 3 april 2020. Gelet op het voorgaande heeft verweerder correct gemotiveerd dat een dergelijke tewerkstelling een tijdelijk en residuair karakter heeft. Bovendien is ingevolge het bepaalde in artikel 36, § 1 van de wet van 26 mei 2002 door de federale overheid, thans de Vlaamse gemeenschap, een toelage verschuldigd aan het OCMW wanneer het optreedt in de hoedanigheid van werkgever met toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet waarvan het bedrag bij een voltijdse tewerkstelling gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Zodoende moet dus worden vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon inderdaad, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, ten laste is van de openbare overheden.

Uit dit alles blijkt dat de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening is met een residuair karakter en gefinancierd als een aanvullend bijstandsstelsel. Deze vorm van maatschappelijke dienstverlening heeft per definitie een zeer tijdelijk karakter en wordt slechts gegeven totdat de betrokkene recht heeft op een gewone sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan dat van het leefloon. Het gaat net om inkomsten waardoor de betrokkene ten laste van de openbare overheden is en niet om inkomsten waardoor zulks wordt vermeden. Bijgevolg heeft verweerder correct gesteld dat zulke inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Voorts betoogt verzoeker dat zijn eigen inkomsten ook in aanmerking moeten worden genomen in het kader van dergelijke bestaansmiddelenvereiste.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. De referentiepersoon dient zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, zonder dat daarbij de eventuele eigen inkomsten van de vreemdeling in acht mogen worden genomen. In dit verband moet worden gewezen op arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met zijn eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Tenslotte voert verzoeker aan dat verweerder geen behoefteanalyse heeft gemaakt terwijl dit wel diende te gebeuren. Verzoeker stelt dat op basis van zijn betoog moet worden besloten dat de Belgische referentiepersoon wel over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat aldus een behoefteanalyse moet worden doorgevoerd.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1 .tweede lid van de wet van 15/12/1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze enerzijds volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15/12/1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen en anderzijds dat ze noch stabiel zijn noch dat er reeds zicht is op de bestaansmiddelen die netto zouden worden verworven uit de zelfstandige activiteit.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Waar verzoeker zich beroept op de omstandigheid dat zijn echtgenote een eigen woning heeft en maandelijks slechts een beperkt bedrag dient af te betalen, waaruit kan worden opgemaakt dat zij reeds een behoorlijk vermogen heeft opgebouwd, stelt de Raad vast dat verzoeker dit element slechts voor de eerste keer aanvoert in het kader van de huidige procedure en aldus niet ter kennis is gebracht van verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan van de gemachtigde niet verwachten rekening te houden met een element waar hij geen kennis van heeft. Verder wordt in de bestreden beslissing wel gemotiveerd omtrent de éénmalige storting die de echtgenote van verzoeker heeft ontvangen van notarissen C. (...). Deze storting kadert volgens verzoeker binnen de verkoop van een huis. Verweerder motiveert correct dat het slechts om een éénmalige storting gaat en er dus geenszins van een regelmatig karakter sprake is. Verzoeker toont niet aan dat verweerder, met alle kennis die hij op het moment van de bestreden beslissing bezat, op kennelijk onredelijke wijze tot deze conclusie is gekomen.

Er moet worden gesteld dat verzoeker er niet in slaagt het motief van de bestreden beslissing, met name dat de voorgelegde bestaansmiddelen enerzijds niet in overweging kunnen worden genomen en anderzijds dat zij niet stabiel zijn en dat er geen zicht wordt gegeven op de bestaansmiddelen die worden verworven uit de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon, te weerleggen. De Raad ziet bijgevolg niet in waarom de gemachtigde een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker had moeten voeren. Zoals verweerder in de bestreden beslissing motiveert, wordt immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Een gebrek aan bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet impliceert immers dat er geen bestaansmiddelen zijn aan de hand waarvan de gemachtigde een behoefteanalyse kan doorvoeren. Wanneer er geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, komt het evident voor dat er onvoldoende inkomsten zijn aangetoond om te voorkomen dat verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden in zijn betoog dat een behoefteanalyse diende te worden gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen uit het voorliggende dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN